

BIDRAG TIL
'FOLKEHØJSKOLENS MELODIBOG'

145

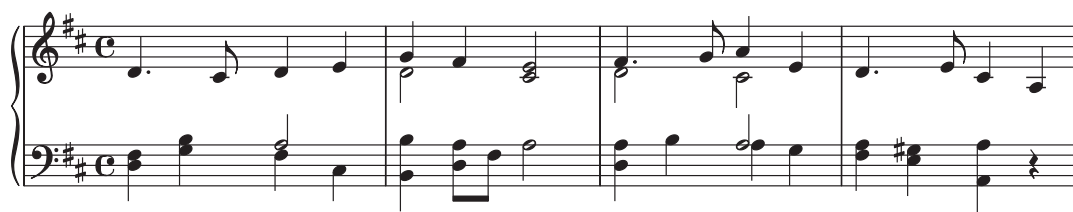
Den sto - re me - ster kom - mer! fuld kær - lig er hans id: han

5 sid - der ved smel - te - dig - len og lut - rer søl - vet med flid.

1. Den store mester kommer!
fuld kærlig er hans id:
han sidder ved smeltediglen
og lutrer sølvet med flid.
2. Det øjeblik han venter
og agter kærlig på,
når klarlig hans eget billed
vil dybt i sølvspejlet stå.
3. Den store mester kommer,
som smelter sjæl og sind,
han sidder ved hjærtégruben,
han ser i sjælene ind.
4. Og har i hjærtedybet
sit billed klart han set,
da glædes den høje mester,
så er hans gerning alt sket!

B.S. Ingemann

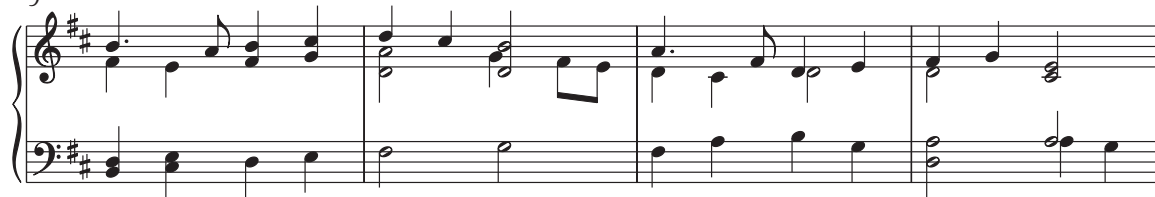
På - ske-blomst! En drå - be stærk drak jeg af dit gu - le bæ - ger,



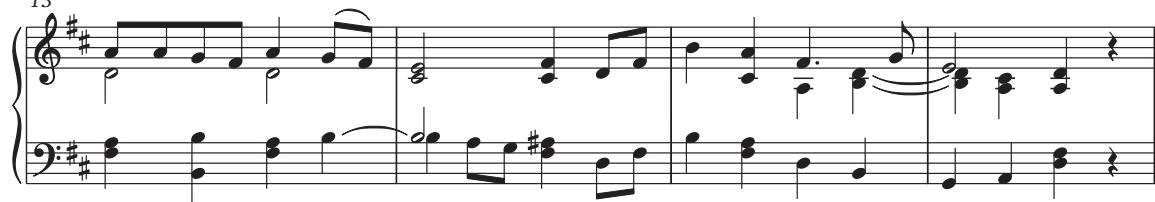
5 og som ved et un - der-værk den mig hæ - ver, ve - der - kvæ - ger:



9 Sva - ne-vin - ge, sva - ne - sang, sy - nes mig, af den ud - sprang;



13 våg - nen - de jeg ser de dø - de i en på - ske - mor - gen - rø - de.



1. Påskeblomst! En dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Svanevinge, svanesang,
synes mig, af den udsprang;
vågnende jeg ser de døde
i en påskemorgenrøde.
2. Lever op i sind og hu,
stander op af eders grave,
barnedage! følger nu
med mig ud i faders have!
Lad mig under påskesang,
kirkeklokkens højtidsskand,
blomsten til mit hjerte trykke,
bryst og hoved med den smykke!

3. Vinterblomst! du melder vår,
fold dig ud i stille kammer!
Ved Guds værk og egne kår
sig kun verdens dåre skammer.
Spottes end din ringe dragt
uden glans og farvepragt,
selv jeg dog på sorten tilje
ligned helst en påskelilje.
4. Ej i liflig sommerluft
spired du på blomsterstade,
ej så fik du rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang du frem i gølge egn;
ved dit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad du betyder.
5. Bondeblomst! men er det sandt:
Har du noget at betyde?
Er din prædiken ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?
6. O, hvor est du mig dog kær,
bondeblomst fra landsbyhave!
Mer end rosen est du værd,
påskeblomst på fædres grave!
Sandt dit budskab er om vår,
om et helligt jubelår,
som hver ædel blomst af døde
skal forklaret igenføde!
7. Ja, jeg véd, du siger sandt:
Frelseren stod op af døde!
Det er hver langfredags pant
på en påskemorgenrøde:
Hvad er segl og sværd og skjold
mod den herre kæk og bold?
Avner kun, når han vil ånde,
han, som svor os bod for vande.
8. Når det sker, da ses det grant,
liljenavn du bær med rette;
hver, som krans af roser bandt,
liljen gul skal da indflette;
glad man skal i urtegård
se den blomst, som melder vår,
minder om den morgenrøde,
mennesket stod op af døde.

N.F.S. Grundtvig

Ud - rund-ne er de gam - le da - ge som flo - der i det sto - re

6 hav, og hvor sig hvi - ler nu den sva - ge, dér fandt den stær - ke og sin

12 grav; men lo - vet væ - re Him - lens Gud! de æd - les æt dør al - drig ud!

1. Udrundne er de gamle dage
som floder i det store hav,
og hvor sig hviler nu den svage,
dér fandt den stærke og sin grav;
men lovet være Himlens Gud!
de ædles æt dør aldrig ud!
2. Mens graven kastes, vuggen gynger,
og liv udsletter dødens spor;
så immer sig igen forynger
hver ædel slægt i syd og nord,
og mindet, som Guds miskundhed,
forplanter sig i tusind led.
3. Så lad derpå os syn da fæste,
hvad ædle kaldte livets lyst!
Ja, lad os kappes med de bedste
og vove kækt med død en dyst!
at byde den og graven trods
kan med Guds hjælp og lykkes os.

N.F.S. Grundtvig

Be - tragt mit sva - ge spind, hvor trå - de - ne sig flet - te! den al - ler-mind-ste

6 vind kan alt i hast ud - slet - te: et rin - ge bil - led kun på

11 al-magts væl - de stor. Hør i din bit - re stund mit stil - le trø - stens ord!

1. Betragt mit svage spind,
hvor trådene sig flette!
den allermindste vind
kan alt i hast udslette:
et ringe billed kun
på almagts vælde stor.
Hør i din bitre stund
mit stille trøstens ord!

2. Giv på min gerning agt!
Så sidder hist den høje
i centret af sin magt
med et opmærksomt øje!
Han drager, som han vil,
snart tråden ud, snart ind;
han lægger mærke til
det allermindste spind.

Adam Oehlenschläger

Jord, i hvis favn der ha-des og de myr - des, slægt ef - ter slægt,

4 blo - di - ge jord med al din syn - de - byr - des vok - sen - de vægt!

7 hvor kan så let din him-mel-vej du føl - ge rundt om den sol, der

10 sku - er di - ne sår, og så lys - grønt bøl - ge vår ef - ter vår.

1. Jord, i hvis favn der hades og der myrdes,
slægt efter slægt,
blodige jord med al din syndebyrdes
voksende vægt!
hvor kan så let din himmelvej du følge
rundt om den sol, der skuer dine sår,
og så lysgrønt bølge
vår efter vår.
2. Jo, ti den samme, som har bundet jorden
lovenes bånd,
som gav sit folk i ørkenfjældets torden
loven i hånd,
han la'r sin sol hvert fattigt strå forgylde,
han er den Gud, som hører støvets bøn,
som i tidens fylde
gav os sin søn.
3. Derfor, om al vor lykke skulde falme,
brat stå for fald,
altid fra jord en evig takkesalme
løfte sig skal;
derfor, hvor mægtigt mørkets ånder virke,
aldrig vor bøn skal synke til et suk,
aldrig Herrens kirke
røkkes et fnug.
4. Lær os da, jord, på åndens ørnevinge,
trofast som du,
os om vort høje himmellys at svinge
trøstigt i hu,
hente fra ham alt lys, som vi begære,
hente fra ham livsvarmen i vort bryst,
grønnes Gud til ære,
gyldnes til høst.

Christian Richardt

Jeg så kun til - ba - ge. Mig li - vets lyst bort - klang; da to - ned mig i

6 sjæ - len så trø - ste - lig en sang: Se frem, men ej til - ba - ge! - Hvad

11 hjær - tet at - trår, må - ske dog en - gang un - der so - len du når.

1. Jeg så kun tilbage. Mig livets lyst bortklang;
da toned mig i sjælen så trøstelig en sang:
Se frem, men ej tilbage! - Hvad hjærtet attrår,
måske dog engang under solen du når.
2. Lad bølger bortrulle, lad løvet flagre hen:
rask bruser dog strømmen, frisk skoven står igen.
Lad solen formørkes, og månen tage af,
dog sol og måne stiger fuld karsk over hav.
3. Lad rulle det svundne i tidernes elv!
det liv, der ej bortfarer, er sjælen dog selv.
Har sjælens liv ej ende, så er der ingen død,
og vi er dog så godt som i Paradiset fød.
4. Der springer en kilde ved livstræets rod,
i verdenshavet strømmer udødeligheds flod;
og havet ej ældes, og jordens grønne ø
hver sommer står forynget i livsgrønne sø.
5. En dråbe kun af kilden, hvor først den udsprang,
en blomst kun af grenen, hvor livets æbler hang,
og håret aldrig gråner, og sindet bli'r ej tungt,
men hjærtet gløder evig lyksaligt og ungt.
6. Hvor livskilden springer, did hen står min hu!
hvor livstræet blomstred, der blomstrer det endnu!
Se frem, men ej tilbage! - Hvad sjælen attrår,
måske dog engang under solen du når.
7. Men når under solen ej sjælen, hvad den vil, -
så er der andre sole og andre stjærner til.
Og slukkes alle sole og stjærner en gang, -
dog livets kilde springer, hvor evig den sprang!

B.S. Ingemann

Der-for kan vort ø - je glæ - des ved et bil - leds far - ve -

4 pragt; ti det lys, hvor-i det klæ - des, er na - tu-rens e - gen dragt;

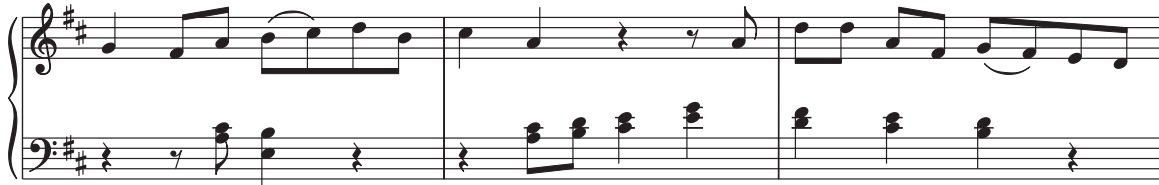
1. Derfor kan vort øje glædes
ved et billeds farvepragt;
ti det lys, hvori det klædes,
er naturens egen dragt;
2. og den sten, hvis skønhed strålte,
formet af en mesters hånd,
den blev skøn, fordi han målte
med vor skabers målebånd.
3. Derfor rørtes vi og vaktet
ved en digters favre ord;
ti de druer, som os raktet,
var fra livets rige bord.
4. Derfor vugged os i drømme
tonedybets havfrusang;
ti af hjærtets kildestrømme
svulmed jo dets bølgegang.
5. Alt, som ejer livets lue,
rosens blus og havets blå,
skovens hvælv og brynets bue,
læbens fine folder små,
6. tankens hemmeligste susen,
elskovsblikkets tavse sprog,
lærkens sang og bækkens brusen, -
alt er kunstens lærebog!

Christian Richardt

Na - tu - rens æd - le dyr - ker be - gæ - rer ej den krans, der



3 fal - mer i ti - der - nes van - de; han ag - ter kun og øn - sker og



6 sø - ger den glans, der ly - ser fra e - vig - he - dens stran - de.

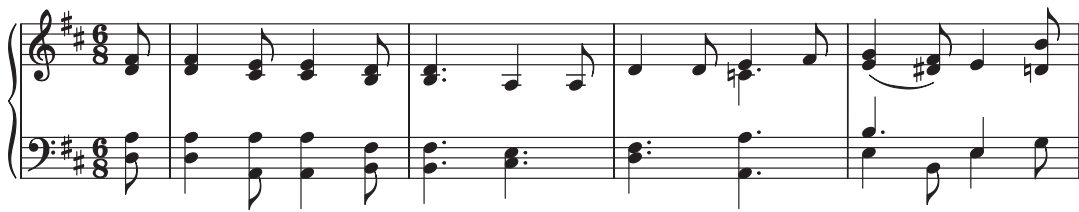


- | | |
|--|---|
| 1. Naturens ædle dyrker begærer ej den krans,
der falmer i tidernes vande;
han agter kun og ønsker og søger den glans,
der lyser fra evighedens strande. | 4. og rosernes rødmen og nattergalens sang,
mens skovduen reder sit leje,
og døgfluens flagren og himmellysets gang, -
de viser ham den eviges veje. |
| 2. Og ørkenens veje, de standser ej hans fod,
ej vindenes dræbende skare,
og ispolens ånde, den kuer ej hans mod,
han ænser ej savn eller fare. | 5. Og stjernedybets gåder, dem grunder han ud,
ej tidernes lænke ham fanger,
og lynet han tvinger at vorde tankens bud,
og dampen er hans dristige ganger. |
| 3. De mægtige skikkelser i verdens ældste grav,
de rædsler, som bølgedybets gemmer,
de blinkende verdner i mælkevejens hav
og afgrundens vældige stemmer; | 6. De rigeste skatte han finder under muld,
hans ånd gennem afgrunden vanker,
han skænker dem til verden, han lønnes ej med guld,
hans løn er de evige tanker. |
7. De tanker, der flyve som svaner over sø
til under for de fjærneste lande,
og aldrig kan ældes, og aldrig kan dø,
ej sænkes i glemselens vande.

Carsten Hauch

Versene er i denne sang noget uregelmæssige, hvorfor det tilrådes først at lære melodien godt, så man uvilkårlig finder tilpasningen mellem vers og toner.

Når som - rens sang er sun - gen, og kul - den knu - ger stø - vet, og



5 to - nen dør på tun - gen af stor - men o - ver - dø - vet; mit hjem, du ri - ge,



10 var - me, i di - ne mo - der - ar - me jeg le - ver op på ny.



1. Når somrens sang er sunge,
og kulden knuger støvet,
og tonen dør på tungen
af stormen overdøvet;
mit hjem, du rige, varme,
i dine moderarme
jeg lever op på ny.
2. Og alt, hvad blæsten skræmmed,
hvad frostens magt mon kue,
det skærmes huldt i hjemmet
og tøv ved arnens lue;
hvert lysglimt bli'r til glæde,
hvert suk la'r ud sig græde,
hvert håb får luft i sang.

Jens Christian Hostrup

Dér, hvor vi stred og sang, dér, hvor vort ord har klang, hvor vi hver dog
 fik sit lil - le ri - - ge, her i vort e - get hjem træn - ger sig
 ind og frem snart et folk, hvem vi må plad - sen vi - - ge.

1. Dér, hvor vi stred og sang,
 dér, hvor vort ord har klang,
 hvor vi hver dog fik sit lille rige,
 her i vort eget hjem
 trænger sig ind og frem
 snart et folk, hvem vi må pladsen vige.
2. Det er det unge blod,
 det er det friske mod,
 snart det ta'r os tømme ud af hænder,
 planter sig ved vort bord,
 fører det store ord,
 dristig op og ned på huset vender.
3. Tænk, om de trampet ned
 frugten af al vor sved,
 sæden, vi vor bedste pleje skænkte!
 Blev det en Hunner-flok!
 ja, det var bittert nok,
 om de vore tempelbuer sprængte.
4. Men, med det bedste frelst,
 følges vi allerhelst
 af en slægt, der selv har ild og kræfter,
 ej én, der, tam og tom,
 blot i sin svaghed from,
 kun kan tralle vore viser efter.
5. Se deres tid er nær,
 snart har de magten her;
 end på jorden er der folkevandring.
 Skoler, I store, små!
 dertil I hjælpe må,
 at det bli'r til gavn med den forandring.
6. Tag Goten under tugt,
 retled hans frie flugt,
 hold igen på kraften, den rebelske!
 ku ej det stærke mod,
 køl ej det varme blod,
 lær ham blot, hvad der er værd at elske.
7. Øv ham i våbenfærd,
 men hjælp ham til især,
 hvad der os er helligt, selv at hædre!
 kæmpe for det med lyst,
 bøde på vore brøst,
 og: hvad vi gør godt - at gøre bedre!

Jens Christian Hostrup

Vi fik ej un - der ti - der-nes tryk et bø - jet mod, en

4 lu - den - de ryg; vor kamp, vort kald, hvad bæ - re vi kan, end

7 lig - ger gemt un - der syns - kre-sens rand. End vor røst er u - den magt og vor

10 dåd u - den hjem, og om os er al - ting sagt med de ord: Vi vil frem!

13 Frem - ad ef - ter li - vets kran - se! tid har vi ej til at stand - se.

1. Vi fik ej under tidernes tryk
et bøjet mod, en ludende ryg;
vor kamp, vort kald, hvad bære vi kan,
end ligger gemt under synskresens rand.
End vor røst er uden magt
og vor dåd uden hjem,
og om os er alting sagt
med de ord: Vi vil frem!
Fremad efter livets kransel!
tid har vi ej til at standse.

2. Vi véd, der end må fares i mag,
vi går som mod en gryende dag,
men famler ej i mulmet omkring
og skal ej hildes i tågernes ring.
Har vi langt endnu til havn,
der er vind i vort sejl,
der er lysning for vor stavn,
at vi ej løber fejl.
Trøstig fremad! tændt er fyret,
vej kender han, som har styret.
3. Kun fod for fod vi se, hvor vi gå,
men véd dog godt, hvorhen vi skal nå:
til dybt i barm at ha' vort kompas
og ej blot finde, men fylde vor plads.
Ja, vor gang må blive fast, –
vi er fribårnes æt, –
og vor higen må få hast,
og vor fod blive let,
øjet opladt, hånden øvet,
tanken på flugt over støvet.
4. Vi hører, hvor det kalder os frem,
vort gamle, sunkne fædrenehjem,
det tappert bød årtusinder trods,
men har nu hele sit håb sat til os.
Vi skal rense det for støv,
vogte tro, hvad som du'r,
vi skal slynge vårens løv
om dets vejrs slagne mur.
Danmark, uden læ af bjærge,
vi vil dig styrke og værge!
5. En ensom vandring ej står os an,
vi flokkes fluks, hvor mødes vi kan;
vort mod til farten da bliver frit,
og det går frem, når vi kønt holder trit.
Ja, da traver vi med sang
over sten, over stok, –
vejen bliver aldrig lang
for den sluttede flok.
Slut da sammen! kort er glæden;
snart skal vi spredt ud i kæden.
6. Ja, snart det sker, at vi skal af sted,
og alle våben må vi ha' med;
de slibes alt og skærpes så småt,
og vi vil lære at føre dem godt,
lære ret at gøre lyst,
hvor vi sætter vor fod,
og igennem livets dyst
bære ungdommens mod:
dagens møje, kampens lue
aldrig i os skal det kue!

Jens Christian Hostrup

På det jæv - ne, på det jæv - ne! - ik - ke i det him - mel -

4 blå - dér har li - vet sat dig stæv - ne, dér skal du din prø - ve

8 stå! Alt, hvad her - ligt du kan næv - ne, alt, hvad højt din sjæl kan

12 nå, skal her - ne - de på det jæv - ne fast sin rod i li - vet slå.

1. På det jævne, på det jævne!
- ikke i det himmelblå -
dér har livet sat dig stævne,
dér skal du din prøve stå!
Alt, hvad herligt du kan nævne,
alt, hvad højt din sjæl kan nå,
skal hernede på det jævne
fast sin rod i livet slå.
2. Komme ned, - se, det er tingen! -
dale glad som fugl fra sky,
når med sang den sænker vingen,
- ikke falde tung som bly!
komme ned og slutte ringen:
være glad i kvæld og gry,
elske verden, hade ingen,
føle sig som født på ny.
3. I det høje! i det høje!
lyder det dig mere smukt?
funkler sværmerisk dit øje?
finder verden stolt din flugt?
Vil du ej dit hoved bøje
under livets strenge tugt?
Vil du ikke marken pløje,
før du høster markens frugt?
4. Ak, den kunst er tung at lære,
dyrkes kun af såre få,
den uendelige svære,
den: på jorden fast at stå,
den: sin himmel med at bære
overalt i hjærtets vrå,
den: sin skaber glad at ære
i det store, i det små.

5. På det jævne skal du bygge,
 på det jævne skal du bo,
 ej som krøbling, ej på krykke,
 ej med dyrets dorske ro!
 Med dit savn og med din lykke,
 med dit håb og med din tro
 skal du på det jævne bygge
 op til stjærnerne en bro.

6. På det jævne! på det jævne!
 altid i min sjæl det klang,
 når med fantasiens evne
 kækt jeg mig fra jorden svang. –
 Alt det andet vil sig hævne,
 er kun splid og undergang.
 – På det jævne! på det jævne!
 det er livets sejrssang!

H.V. Kaalund

157

Fri - hed er det bed - ste guld, som sol be - strå - ler o - ver muld, lad

5 den dit smyk - ke væ - re! Ja, der - som du dig selv har kær, da

9 hold den mer end li - vet værd! ti fri - hed føl - ger æ - re.

1. Frihed er det bedste guld,
 som sol bestråler over muld,
 lad den dit smykke være!
 Ja, dersom du dig selv har kær,
 da hold den mer end livet værd!
 ti frihed følger ære.

2. Frihed er en borgemur,
 hvor modet støder højt i lur
 mod alle fjender gramme;
 sig du dem kækt ved porten: "Stop!"
 kun fejghed lukker porten op
 og lister bort med skamme.

3. Frihed er en stad så skøn,
 hvor enigheden bor i løn,
 og nabo smukt sig føjer;
 hvor så man skatter egen arv,
 at alle ser på næstens tarv,
 og ingen retten bøjer.

4. Frihed er det gyldne skjold
 mod avind, list og overvold,
 hvor retsind fører sværdet;
 bag den kan fredens ranker gro,
 men hvor den ej kan fæste bo,
 må freden fly forfærdet.

5. Frihed er som fugl i hånd
med moders røst og fædres ånd;
hold fast om fuglens vinge!
kun galgenfugl dig bilder ind,
at, når den fløj for vejr og vind,
kan han igen den bringe.

6. Frihed er en kongehøg,
der stak i sky, når bort den fløj,
forgæves du den lokker;
din fred og glæde følger med,
alt som den flyver langt af led,
mens ørnene sig flokker.

7. Frihed er en dejlig brud,
som vil dig følge ind og ud,
elsk hende højt med ære!
når hende du til hustru får,
da ages herligt læs i gård,
ti alt hun vil dig være.

8. Frihed er en sikker havn,
vend altid kun mod den din stavn,
da er du frelst af fare;
for kongeskib og mindste båd
har den mod storm og bølge råd,
den alle vil bevare.

Thomas af Strängnäs

158

Når nat ud - væl - der fra sor - ten sky, og må - nen kvæl - der til

4 mor - gen - gry, mens go - de blun - de, har travlt de on - de, for ly - set sky!

1. Når nat udvælger fra sorten sky,
og månen kvælder til morgengry,
mens gode blunde, har travlt de onde,
for lyset sky!

2. Gud så fra Himlen med lynildsblik
på kæmpevrmlen med Kains skik:
Trods jordens herre, fra ondt til værre
de fremad gik!

3. Og han deroppe, hvis skamler stå
på bjærgetoppe og skyer grå,
han høres sværge: Brat over bjærge
skal bølgen gå!

4. Dog, hør, du gæve, min Enoks søn!
vil højt du svæve med mig i løn,
byg lavt ved bølge til dig med følge,
mens bøg er grøn!

5. De kæmper trygge med spodske smil
så' Noa bygge sin ark med il,
blandt færredssnekker en sær tredækker
i kæmpestil.

6. Ser I, hist oppe nu sejler han
på fjeldetoppe, den fromme mand!
Da ruller torden, da revner jorden
med brag på stand!

7. Nu himlens sluser oplades brat,
og havet bruser i bælgmørk nat,
og roser blegne, og kæmper segne
med suk fuldmæt!

8. Dog under dække en verden tryg
bar Noas snakke på bølgens ryg,
med kæmpegeange og bedre sange
end surr af myg!

9. Og Gud forglemmer på bølgen blå
ej lærkestemmer, ej spurven grå,
endsige muldet, hvor himmelguldet
i grube lå!

10. Sig bølgen kaster og segner mat,
stovragets mæster nu dages brat,
og arken strander, og verden lander
på Ararat!

11. Sin glug oplader med stille sind
den folkefader på fjeldetind,
vil sandhed vide, slet ikke lide
på hjernesvind!

12. Med aftensvalen, i solbjærgslag,
til bølgesalen med gofertag
kom dog fra lunde med nyt i munde
den lange dag!

13. "Luk op foroven! her er et brev,
som Gud i skoven om våren skrev,
af kæmpebogen til ham i kågen
et blad jeg rev!"

14. Olivenbladet fra grønne lund,
i åndebadet af duemund,
på spejlklar skive! hvem kan beskrive
den aftenstund!

N.F.S. Grundtvig

159

Der sad en fi - sker så tan - ke - fuld og hør - te på Her - rens

4 ta - - le; så klang i ø - ret ej sølv og guld, ej

7 san - gen i hav - fru - sa - le; på fi - sker - kva - sen Vor - her - re sad, og

11 folk i mæng - de som blomst og blad, de lyt - ted i land til or - det.

1. Der sad en fisker så tankefuld
og hørte på Herrens tale;
så klang i øret ej sølv og guld,
ej sangen i havfrusale;
på fiskerkvasen Vorherre sad,
og folk i mængde som blomst og blad,
de lytted i land til ordet.
2. “Nu, Simon!” sagde Gud Faders ord,
da prædiken hans var ude, –
“læg alle årer nu fluks om bord,
dem lyster jo vel din skude:
far ud på dybet og drag en dræt!
det er på tiden, om jeg ser ret;
mig lyster med dig at følge!” –
3. “Ja, læremester!” han svared brat,
“det kunde vi godt behøve,
vi sled forgæves den hele nat,
dit ord er og værd en prøve!” –
For tvivl var Simon slet ikke fri,
men spejl, du tvivler, dig smukt deri:
han gjorde, som Herren sagde.
4. Sin dont han passed, og vådd han trak,
men fandt, det var over magten;
hans skude nikked, og våddet sprak,
så overhånds stor var dragten;
da vinked Simon ad venner tro,
og fiskeladning fik skuder to,
så færdig de var at synke.
5. Der Simon fisker det jærtegn så,
da Jesus han faldt til fode
og sagde: “Herre! du fra mig gå!
jeg er ikke af de gode;
o, lå jeg rolig kun under muld!
Gud bedre mig! jeg er syndefuld,
nu falder det mig på hjærte.”
6. Vorherre så’ til den synder mildt
og sagde: “Vær kun ej bange!
jeg vil dig lære herefter snildt
lyslevende folk at fange.” –
“Hvad vil du, Herre! det er et ord!”
så råbte Simon og sprang fra bord,
fra alt, hvad end sit han kaldte.
7. Så fulgte Simon Vorherres kald,
hos ordet gik han i skole,
og folk han fanged i tusindtal,
de skinner nu klart som sole;
og end er ikke på jord forbi
det store menneskefiskeri,
som Herren og Simon grundet.

N.F.S. Grundtvig

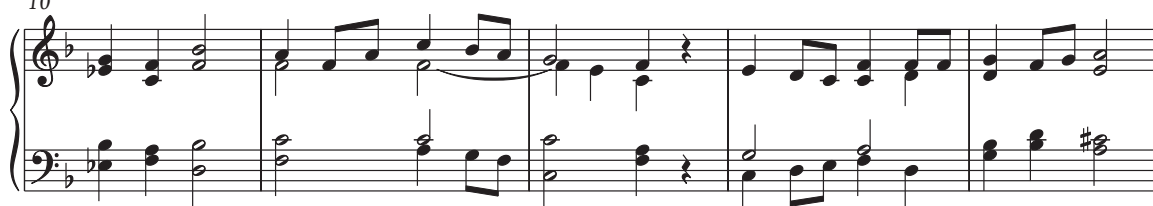
De snæk-ker mød-tes i kvæld på hav, og luf-ten be-gynd-te at glø-de;
de le-ged alt o-ver den åb-ne grav, og bøl-ger-ne gjor-des så rø-de.



(4) Her er jeg sat til en bav-ta-sten, at vid-ne for slæg-ter i Nor-den: Dan-ske de va-re, hvis



10 mø-re ben un-der mig smul-dre i jor-den, dan-ske af tun-ge, af æt og af id,



15 ti skal de næv-nes i lø-ben-de tid, fæd-re-nes vær-di-ge søn-ner.



De snækker mødtes i kvæld på hav,
og luften begyndte at gløde;
de leged alt over den åbne grav,
og bølgerne gjordes så røde.
Her er jeg sat til en bavgasten,
at vidne for slægter i Norden:
Danske de vare, hvis møre ben
under mig smuldre i jorden,
danske af tunge, af æt og af id,
ti skal de nævnes i løbende tid,
fædrenes værdige sønner.

N.F.S. Grundtvig

He - de-lær-ken, den li - den fugl, byg - ged bag lyng på tu - e,

5 svang sig dog fra sit la - ve skjul højt mod him-me-lens bu - e, lys - ne-de om

10 Jyl - lands strand, tin - dre-de for folk og land som en nord - lys lu - e.

1. Hedelærken, den liden fugl,
bygged bag lyng på tue,
svang sig dog fra sit lave skjul
højt mod himmelens bue,
lysne om Jyllands strand,
tindrede for folk og land
som en nordlys lue.

2. Hedelærken, den fattig fugl,
ejed knap klæder egne,
hented sig dog af lykkens hjul
guld, som aldrig kan blegne:
drømmehavens rosenflor,
tankehavets perlesnor,
sangens trylleævn.

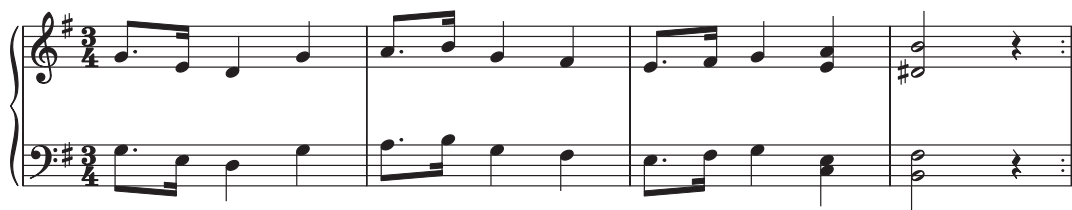
3. Hedelærken, den flygtig fugl,
havde så klart et øje,
så', hvad der rørte sig i skjul
under en vadmeststrøje;
tegned i sin dunkle krog
folkelivets billedbog,
bindestuens saga.

4. Hedelærken, den stakkels fugl,
ruged på egen smerte,
magted at tænde glædens jul
dog i så mangt et hjærte,
kvad med stemme høj og ren
drapa over bavgasten,
vakte folkeånden.

5. Hedelærken, et hædersnavn
blev blandt Dannemarks fugle;
livet bandt det til sorg og savn,
døden det ej kan skjule.
Lysnende om Jyllands strand,
tindrende for folk og land
står dets nordlys lue.

Carl Ploug

Mor - gen - dug, der sag - te bæ - ver i den lu - ne vind,
 blom - ster - duft, der lang - somt svæ - ver fra den gam - le lind,



5 al - fe - leg bag sko - vens sa - le, fug - le - sang i for - års - da - le,



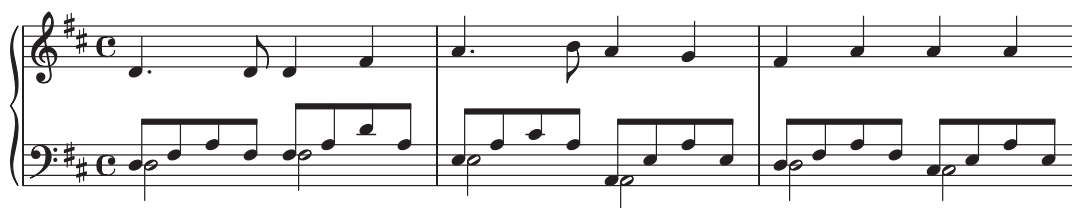
9 må - nens lys på bøl - gens strøm - me, - det er Dan - marks drøm - me.



1. Morgendug, der sagte bæver i den lune vind,
 blomsterduft, der langsomt svæver fra den gamle lind,
 alfeleg bag skovens sale,
 fuglesang i forårsdale,
 månens lys på bølgens strømme, -
 det er Danmarks drømme.
2. Heltedåd, der aldrig glemmes, selv i tidens høst,
 store sagn, der evig gemmes skal ved sagas bryst,
 hjerter, der af troskab lue,
 mod, som døden ej kan kue,
 ydmygt sind i glans og lykke, -
 det er Danmarks smykke.
3. Slige drømme, slige smykker, hvo kan glemme dem?
 vilde nogen her vel bytte gamle Danmarks hjem,
 hvor i læ bag egens skygger
 skovens fugl med frihed bygger, -
 mod det land, hvor vestens slaver
 malm af jord opgraver?
4. Nej, vi vil vort hjem ej bytte bort for nogen pris;
 her vi virke vil og leve på de danskes vis:
 stærke, som vor oldtids minder,
 fuld af kraft mod Danmarks fjender,
 tro som guld mod drot og rige,
 dem vi aldrig svige!

Carsten Hauch

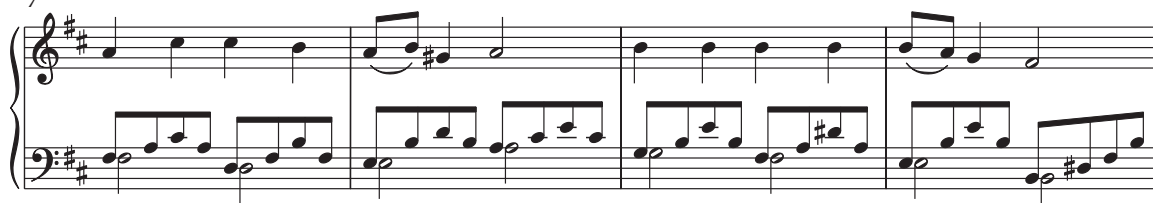
Un - der-li - ge af - ten-luf - te! hvor - hen vin - ker



4 I min hu? mil - de, lu - ne blom - ster-duf - te!



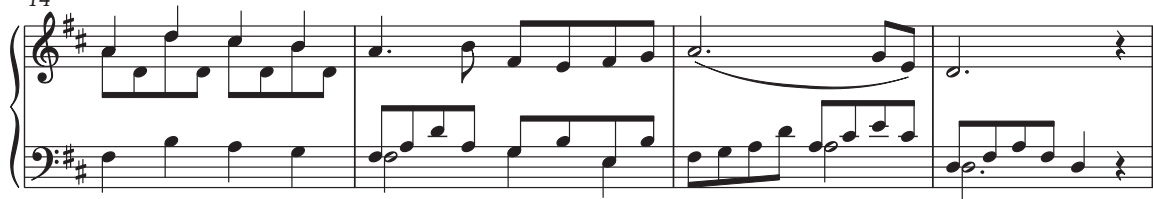
7 sig, hvor-hen I bøl - ger nu. Går I o - ver hvi - den strand



11 til mit elsk - te fø - de - land? vil I dér med



14 e - ders bøl - ger tol - ke, hvad mit hjær-te døl - - ger?



1. Underlige aftenlufte!
 hvorhen vinker I min hu?
 milde, lune blomsterdufte!
 sig, hvorhen I bølger nu.
 Går I over hviden strand
 til mit elskte fødeland?
 vil I dér med eders bølger
 tolke, hvad mit hjærte dølger?
2. Matte sol, bag bjærgets stene
 luerød du daler ned;
 og nu sidder jeg alene
 i min dunkle ensomhed.
 Hjemme var der intet fjæld;
 ak, så er jeg ude vel,
 skal i nat ej barnligt blunde
 i min Herthas grønne lunde.
3. Norges søn! jeg vel kan mindes,
 du har sagt med smeltet bryst,
 at i hjemmet ene findes
 rolighedens stille lyst.
 Schweizer, som på klippen bor!
 du har talt de samme ord.
 Sælsom længsel drev med vælde
 eder til de vante fjælde.
4. Tror I da, kun klippen ene
 præger sig i hjærter ind?
 ak, fra disse nøgne stene
 vender sig mit bange sind.
 Synger granens, fyrrens lov!
 hvor er Danmarks bøgeskov?
 Gustne flod, som mat sig krummer,
 dysser ej min sjæl i slummer.
5. Hjemme rinder ingen floder
 i en sid og leret grav;
 livets kilde, glædens moder
 breder sig, det sølvblå hav,
 slynger sig med venlig arm
 om sin datters fulde barm,
 og ved blomsten sig forlyster
 på Sjølundas unge bryster.
6. Stille, stille, hisset gynger
 båden mellem siv og krat;
 sødt en mø ved cithren synger
 i den tavse, lune nat.
 Hvilke toner, milde lyst,
 hvor du strømmer i mit bryst!
 Men hvad savner jeg og græder,
 mens hun dog så venligt kvæder?
7. Det er ej den danske tunge,
 det er ej de vante ord,
 ikke dem, jeg hørte sjunge,
 hvor ved hytten træet gror.
 Bedre er de vel måske,
 ak, men det er ikke de!
 bedre tror jeg vist, hun kvæder;
 men – tilgiver, at jeg græder!
8. Tager ej min sang for andet
 end et ufrivilligt suk!
 længselsfuldt heniler vandet,
 aftenen er så blid og smuk.
 Mangen sådan aftenstund
 sad jeg i min kære lund;
 mindet vender nu tilbage,
 det var årsag i min klage.
9. Tidlig misted jeg min moder,
 o, det gjorde mig så vé!
 Danmark er min anden moder,
 skal jeg mer min moder se?
 Livet er så svagt og kort,
 skæbnen vinker længer bort,
 skal jeg med den sidste varme
 trykke mig i hendes arme.

Adam Oehlenschläger

Ro - sen blus - ser alt i Da - nas ha - ve, lif - ligt fløj - ter vist den sor - te

4 stær, bi - er de - res bru - ne nek - tar la - ve, hing - sten

7 græs - ser stolt på fæd - res gra - ve, dren - gen pluk - ker af de rø - de bær.

- | | |
|---|--|
| <p>1. Rosen blusser alt i Danas have,
lifligt fløjter vist den sorte stær,
bier deres brune nektar lave,
hingsten græsser stolt på fædres grave,
drenge plukker af de røde bær.</p> | <p>5. Fattig mand, som pløjer danske lande,
ryster æbler af sit eget træ,
har en kraftig arm, en kløgtig pande,
korn på marken, mælk i sine spande;
kvien står i græsset over knæ.</p> |
| <p>2. Udi øst og vest, og hvor jeg vanker,
drømmer jeg om jer ved Danmarks sund!
selv iblandt Constantias fulde ranker
mindes jeg med længselsfulde tanker
løvet i Charlottes bøgelund.</p> | <p>6. Ja, vor danske jord er sommerfrodig,
der er kræfter ved det danske brød;
derfor er den danske mand så modig,
derfor var normannens kniv så blodig,
derfor er den danske kind så rød.</p> |
| <p>3. Klerken råber i Manillas rønner:
"Danmark er et lidet, fattigt land!"
Det forsikrer Javas rige sønner,
selv Batavias skrantne kræmmer stønner:
"Danmark er et lidet, fattigt land!"</p> | <p>7. Under lyse bøg den danske bejler
med sin herligt-voksne pige går;
over deres hoved månen sejler,
svanen i det klare vand sig spejler,
nattergalen højt i busken slår.</p> |
| <p>4. Kunde du, ved guld og sølv at love,
købe dig en nordisk kvindes tro,
købe dig et pust fra søens vove,
købe dig et ly af Tules skove
og en kløvermark til middagsrø?</p> | <p>8. Dersom sligt for fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige mand!
glad mit sorte, danske brød jeg bryder,
takker Gud, mens fra min læbe lyder:
"Danmark er et lidet, fattigt land!"</p> |

Poul Martin Møller

Tun - ge, mør - ke nat - te-skyer op ad him - len dra - ger, hjem til skovs af

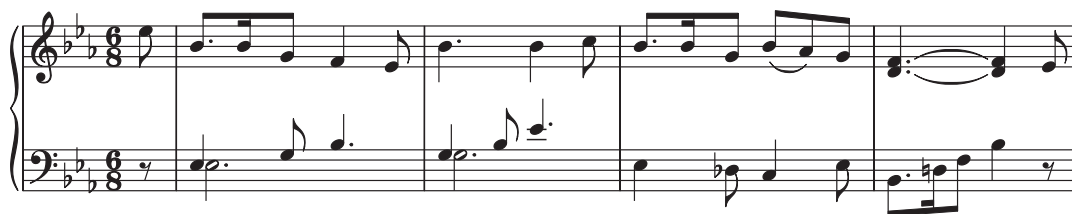
6 mar-ken fly'er hist de sor - te kra - ger. Skum-rin - gen sig bre - der ud, det er mørkt om -

12 si - der, - vær os nær, du kæ - re Gud, me - dens nat - ten li - - der.

1. Tunge, mørke natteskyer
op ad himlen drager,
hjem til skovs af marken fly'er
hist de sorte krager.
Skumringen sig breder ud,
det er mørkt omsider, -
vær os nær, du kære Gud,
medens natten lider.
2. Vær mig nær, ti uden dig
ensomhed mig truer,
vær mig nær, ti uden dig,
jeg for mørket gruer;
hold mig med din faderhånd,
så jeg dig fornemmer,
fri mig ud af mørkets bånd,
så min frygt jeg glemmer.
3. Lad mig føle, hver gang når
livet bli'r mig øde,
at du, fader, med mig står
og i sådan møde;
og når natten i mit bryst
hjærtet vil omlejlre, -
o, da skænk mig livsens trøst,
vind mig lysets sejre!
4. Tung og mørk den tavse nat
over jorden spænder,
hist kun bag et vindve mat
vågelys der brænder. -
Du, som lindrer sorg og nød,
al vor synd forlader,
lyser op den mørke død,
tak! du livets fader!

Jakob Knudsen

Jeg bæ - rer med smil min byr - de, jeg dra - ger med sang mit læs; jeg



er som den vil - de hyr - de, der gen - ner sit kvæg på græs.



1. Jeg bærer med smil min byrde,
jeg drager med sang mit læs;
jeg er som den vilde hyrde,
der genner sit kvæg på græs.

3. Jeg ser over tindrende marker
og langt mod den blånende fjord,
jeg stirrer på sejlede arker,
men finder ej tolkende ord.

2. Se, duggen driver fra norden
hen over det bøjede korn,
mens solen stiger af jorden
imellem oksernes horn.

4. Jeg slænger skalmejen for munden,
jeg trækker så lang dens lyd,
at kilderne klukker i lunden
og bukkene bræger af fryd.

5. Hvor kan I dog gruble og græde,
så længe Guds himmel er blå!
Mit hjerte skælver af glæde,
blot duggen dynker et strå!

Jeppe Aakjær

Du dan - ske mand! af al din magt syng ud om vor gam - le mor! En krans af hav og



fjord blev lagt om hu - set, hvor hun bor. Mod grøn - ne, si - de stran - de går stær - ke, stri - de



12 van - de, og o - ver kor - nets guld - glans står vi - kin - ge - ste - nen vagt, står vi - kin - ge - ste - nen vagt.

1. Du danske mand! af al din magt
syng ud om vor gamle mor!
En krans af hav og fjord blev lagt
om huset, hvor hun bor.
Mod grønne, side strande
går stærke, stride vande,
og over kornets guldglans
står vikingestenen vagt,
står vikingestenen vagt.

2. Syng ud! – og sorg fra fortids nat
bli'r smil på hver glædesdag;
vor himmel skifter farve brat,
men aldrig folkets flag.
Som Danmarks blide kvinder
har røde-hvide kinder,
så lyser livets friskhed
fra frihedens dyre skat,
fra frihedens dyre skat.

3. Vort gamle land! af al vor magt
vi øger din rigdoms ring,
går fremad sejgt og uforsagt,
om ej i store spring.
Og furer ploven landet,
så skurer kølen vandet;
støt står den danske sømand
på havet sin viking-vagt,
på havet sin viking-vagt.

Holger Drachmann

168

Ven - der sig lyk - ken fra dig, bli'r du i stø - vet

4 trådt, og bli'r af fjen - der spot - tet, af ven - ner selv for - rådt, –

1. Vender sig lykken fra dig,
bli'r du i støvet trådt,
og bli'r af fjender spottet,
af venner selv forrådt, –

2. du skal det lidet agte,
når du dig selv ej sveg,
vi sendtes hid til arbejd'
og ej til lyst og leg.

3. Men hist, hvor ånder svømme
 på mælkevejens hav,
 hvor livets hvide svaner
 opstå af tid og grav –

4. dér skal det åbenbares,
 hvad du har tænkt så tit,
 at den skal højest glædes,
 som allermest har lidt.

5. Ti smerten er kun vrangen
 af salighedens dragt;
 i dybets dunkle kilder
 sig spejler lysets pragt.

Carsten Hauch

169

Som dy - best brønd gi'r al - tid kla - rest vand, og lif - ligst drik fra
 så styr - kes slæg - tens marv hos barn og mand ved fol - kets arv af

dunk - le væld ud - rin - der,
 (3) dy - be, stær - ke min - der. Din e - gen dag er kort, men slæg - tens

6 lang; læg ø - ret yd - mygt til dens rod for - ne - den: år - tu - sind to - ner

(9) op i gråd og sang, mens top - pen su - ser i - mod e - vig - he - den!

1. Som dybest brønd gi'r altid klare vand,
og lifligst drik fra dunkle væld udrinder,
så styrkes slægtens marv hos barn og mand
ved folkets arv af dybe, stærke minder.
Din egen dag er kort, men slægtens lang;
læg øret ydmygt til dens rod forneden:
årtusind toner op i gråd og sang,
mens toppen suser imod evigheden!

2. Vi søger slægtens spor i stort og småt,
i flinteøksen efter harvens tænder,
i mosefundets smykke, plumpt og råt,
i kirkens kvadre, lagt af brede hænder.
Hvert skimlet skrift, hver skjoldet alterbog
har gemt et gran af slægtens ve og våde;
nu skal de røbe mig, hvad vej jeg drog,
og løfte mig en flig af livets gåde.

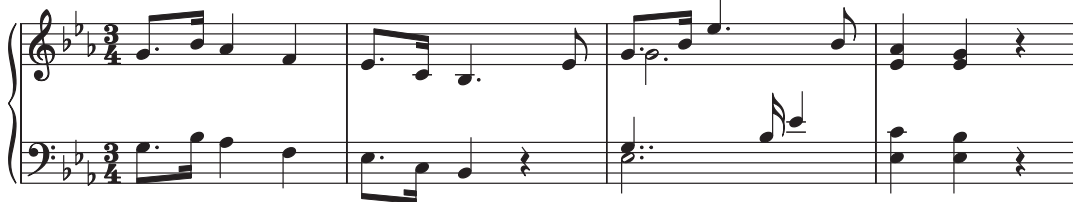
3. Endnu en stund, så drær den danske rug,
mens lærken triller, og grågøge kukke.
Du pusling-land, som hygger dig i smug,
mens hele verden brænder om din vugge,
mod dig vort håb og manddomsdrømmen går,
når landsbyklokken signer dine strande,
når aftenrøden højt i skyen står
og sænker fredens korstegn på din pande.

4. Lad mig kun flagre hen som blad i høst,
når du mit land, min stamme, frit må leve,
og skønne sange på den danske røst
må frie, stærke sjæle gennembæve.
Da står en ny tids bonde på sin toft
og lytter ud mod andre lærkesange,
mens himlen maler blå sit sommerloft,
og rugen gulnes tæt om vig og vange.

Jeppe Aakjær

170

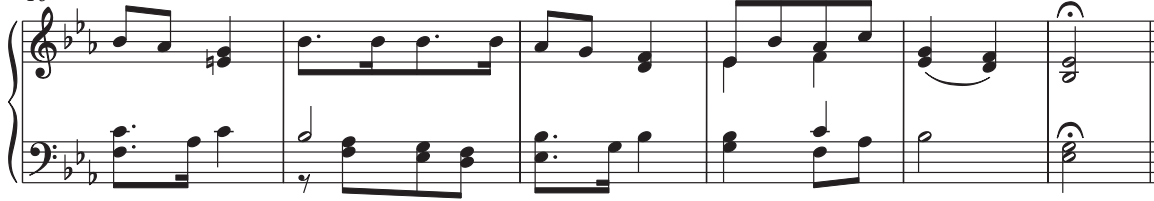
Nu er da - gen fuld af sang, og nu er vi - ben kom - men,



5 bek-ka-si - nen nat-ten lang hånd-te - rer el-skovs-trom-men. Pluk - ke, pluk - ke



10 dug-get strå, pluk - ke, pluk - ke siv ved å, pluk-ke, pluk-ke blom - ster.



1. Nu er dagen fuld af sang,
og nu er viben kommen,
bekkasinen natten lang
håndterer elskovstrommen.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

2. Engen er nu gyldengul
af tunge kabbelejer,
søndenvinde byder op,
og dueurten nejer.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

3. Dammen ligger dagen ud
med brudelys i hænde,
rækker højt de ranke skud,
at solen må dem tænde.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

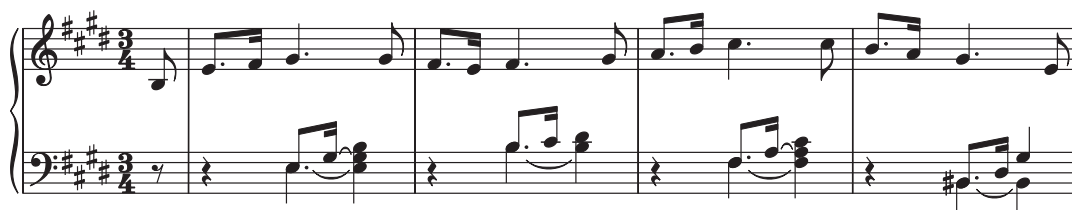
4. Nu vil mø med silkestik
på brudelinet sømme;
den, som ingen bejler fik,
hun ta'r sig en i drømme.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

5. Ræk mig en forglemmigej
og sidst en krusemynte,
sådan slutter vi vor leg
så glad, som den begyndte.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

Jeppe Aakjær

171

Nu sprin-ger vå - ren fra sin seng, slår ud sit gyld - ne sol-skins-hår, nu



5 drøm-mer jor - den mor - gen-drøm, som klok-ker de små kil - der går.



1. Nu springer våren fra sin seng,
slår ud sit gyldne solskinshår,
nu drømmer jorden morgendrøm,
som klokker de små kilder går.

3. Der synger under himlens blå
en lærkehær, et jubelkor;
der strømmer fra den store stad
en skare ud, hvor solskin bor.

2. Nu springer livets porte op,
de porte på den store stad,
og den, som sad i armest kår,
går ud at le sig rig og glad.

4. Den kommer fra de lumre rum,
hvor hjul og rem for lærke sang,
hvor mødigt slid og kunstigt lys
fik gjort den skumle dag så lang.

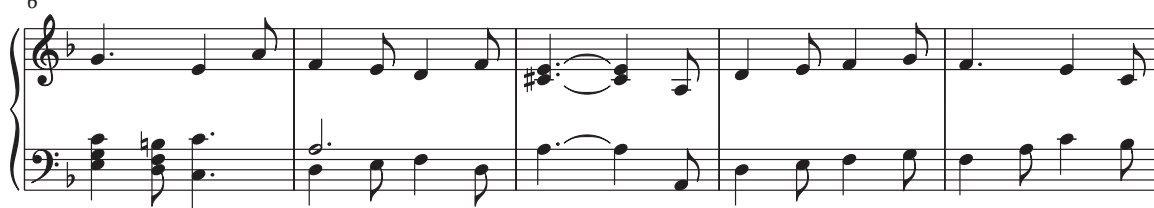
5. Og over stadens skorstensskov,
hvor tusinde maskiner sang,
dér lyder for en enkelt dag
de frie markers fugleslag.

Viggo Stuckenborg

Nu ly - ser løv i lun - de, nu grøn-nes Dan-marks land i - mel-lem blan - ke



6 sun - de, et skjold med søl - ver - rand. Frugt-blom-sters hvi - de plet - ter det



11 ri - ge, grøn - ne felt, og højt de ly - se næt - ter slår ud sit som-mer - telt.



Tekst trykt med tilladelse af forfatterens arvinger.

- | | |
|---|---|
| <p>1. Nu lyser løv i lunde,
nu grønnes Danmarks land
imellem blanke sunde,
et skjold med sølverrand.
Frugtblomsters hvide pletter
det rige, grønne felt,
og højt de lyse nætter
slår ud sit sommertelt.</p> | <p>3. Du frihed, som vi savner
bag byens mur og tag,
på åben mark vi favner
nu solglad junidag;
så skære er dens kinder
som æbleblomstens blad,
og om dens hår sig vinder
dugdråbers perlerad.</p> |
| <p>2. Nu løses fugletunger
af vinterdødens ban,
et solskinskor de sjunger
i skovens frie land; -
de kalder os, de stemmer,
ud fra vort hverdagsbur,
fjernt fra dets fangetremmer
at finde dig, natur!</p> | <p>4. Du lyse, friske sommer,
vor friheds unge brud,
fra støv og støj vi kommer
at kære dig til gud.
Vort liv og lyst du vende
på dagens solskinsfelt,
og over os du spænde
de lyse nætters telt!</p> |

Johannes Jørgensen

De refs-næs-dren-ge, de sam-sø - pi-ger, de fø - rer tit op en for - un - der - lig dans, når



5 stor - men den sti - ger, og so - len den vi - ger, og sø - man - den øn - sker sig hel - ler til - lands.



1. De refs-næsdrenge, de samsøpiger,
de fører tit op en forunderlig dans,
når stormen den stiger,
og solen den viger,
og sømanden ønsker sig heller tillands.
2. Kom, hver, som haver god lyst til at ride
på bølgenes rygge i strygende fart.
De rejser sig hvide
som klipper af kride
med dale imellem, er det ikke rart?
3. Der blæsten den tuder, og bræksøen bruser:
til dansen på søen en herlig musik!
Men sommetid knuser
en bølge, som buser
på dækket; da nytter ej noget bestik.
4. Frisk op, mine gutter, og prøver, hvor længe
I kunne med havfruer træde den dans!
Jer piger og drenge
i favn de vil slænge,
I slynge dem væk og beholde jer kans.

Steen Steensen Blicher

Far - vel, min vel-sig-ne-de fø-de-by! Min mo-ders gry-de ry-ger i sky, min fa-ders kvi-e

6 gum-ler i stald, min sø-sters ha-ne so-ver på hald. Jeg vil lø-be min vej.

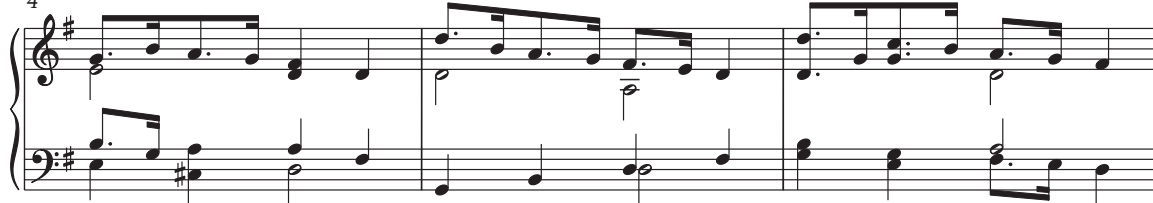
1. Farvel, min velsignede fødeby!
Min moders gryde ryger i sky,
min faders kvie gumler i stald,
min søsters hane sover på hald.
Jeg vil løbe min vej.
2. Farvel, du min farfaders gamle hus!
Hav tak for øl af vort gildekrus,
for dørrædet, hvor jeg med ranglen sad,
for moders mælk og for tyggemad
og springom i vor lo.
3. Lerstampede gulv, hvor med skjorte på
jeg lærte krybe, jeg lærte gå!
Nu kedes jeg plat ved så stakket gang,
og stuen bliver mig altfor trang.
Jeg må løbe min vej!
4. Lad oxen bindes ved husmands plov,
jeg priser den vildene hjort i skov!
Når anden rokker i rendesten,
er den snehvide måge dog vel så ren
mellem himmel og hav.
5. Jeg vandrer og sejler foruden ro,
jeg slider vel hundrede såler af sko;
al verdens kringel og snurrige bold,
både hvor den er varm, og hvor den er kold,
vil jeg rigtig bese:
6. Appelsiner og druer og granens tap
frøkener, fruer og ridder og knap.
Jeg vil glide på skier ved nørrepol
og gå nøgen for Otaheitis sol
med en krans af koral.
7. Sin skæbne frister den friske mand.
Kanske jeg som ridder fra fremmed land,
med snehvide heste for gyldenkarm,
kommer hjem med en kongemø i min arm
til min moder igen.
8. For det første den rygende grød jeg flyer
og synger op ud i vildene skyer:
Hurra, blåtrøjede danske knøs!
hejs pjaltten i vejret og skuden øs!
snart vi flyver af sted!

Poul Martin Møller

Se dig ud en som-mer-dag, når de bøn-der trom-ler: land æ-for og by æ-bag,



4 lær-ke-sang og hum-ler, byg i skred og bær i blost, bar-ne-leg om frøn-net post,



ru-gens dræ med duft af most i drift om bre-de går - - de.



1. Se dig ud en sommerdag,
når de bønder tromler:
land æfor og by æbag,
lærkesang og humler,
byg i skred og bær i blost,
barneleg om frønnet post,
rugens dræ med duft af most
i drift om brede gårde.

2. Danmark er et lidet land,
strakt fra nord til sønder,
har dog brød til alle mand,
købstædfolk som bønder.
Rugen med det svulne knæ
vokser langt i bakkens læ;
humlekop og pæretræ
får sol mod hvide gavle.

3. Færgen med det brede bryst,
klædt i stål og plade,
pløjer vej fra kyst til kyst
over bælters flade.
Kobberspir og tag af tegl
ser sig selv i havets spejl;
langvejs ude hvide sejl
mod grønne øer bovner.

4. Toget stønner tungt af sted,
højt sig røgen løfter;
plagen står ved vangeled,
slår sig løs og snøfter.
Hyrden kobler sine køer;
aftensuk i siv og rør;
fra den åbne smededør
går lange skumrings-gnister.

5. Slider byen, danske mand,
altfor stærkt din trøje,
tag et mål af Danmarks land
fra dets egne høje:
Synet, fjærnt af banker lukt,
bliver frit mod bælt og bugt
stemningsfyldt som hejreflugt
om kvæld, når sol går under.

Jeppe Aakjær

I skyg - gen vi van - ke blandt lys - grøn-ne strå; Sankt-Hans - urt vi

6 san - ke, hvor blom - ster-ne stå. Pæ - ne lil - le urt står så rent og

12 purt, står så frisk og grøn, u - for - mærkt i løn.

1. I skyggen vi vanke
blandt lysgrønne strå;
Sankt-Hans-urt vi sanke,
hvor blomsterne stå.
Pæne lille urt
står så rent og purt,
står så frisk og grøn,
uformærkt i løn.

2. Bag køkkenets række
vi hensætte den,
fra trælistens sprække
den snor sig da hen.
Hvis den fæster rod,
blier vor skæbne god;
dør den på sit sted,
ak, da dø vi med.

3. Da ikke vi kommer
så glade, så fro,
her følgende sommer,
når blomsterne gro.
Hist, hvor korset står,
hist på kirkegård
blege ligge vi.
Da er det forbi!

4. Sankt-Hans-urt vi sanke,
hvor blomsterne stå,
blandt stammer så ranke,
blandt lysgrønne strå.
Pæne lille urt
står så rent og purt,
står så frisk og grøn,
uformærkt i løn.

Adam Oehlenschläger

1. Som en rej - se - ly - sten flå - de an - kret op ved Jyl - lands bro
un - der vejrs og vin - des nå - de lig - ger lan - det dybt i

2. ro. Hårdt går hav mod bro og stavn, mø - der Dan - marks stil - le
navn. Hør, hvor blidt det klin - ger! Hvor vi stod, og hvor vi gik,
kom dit navn, som sød mu - sik, blødt på hvi - de vin - - ger.

1. Som en rejselysten flåde
ankret op ved Jyllands bro
under vejrs og vindes nåde
ligger landet dybt i ro.
Hårdt går hav mod bro og stavn,
møder Danmarks stille navn.
Hør, hvor blidt det klinger!
Hvor vi stod, og hvor vi gik,
kom dit navn, som sød musik,
blødt på hvide vinger.

2. Havombruset yngler landet.
Tusind øer gik af havn,
lod sig bære bort af vandet
for at bære Danmarks navn.
Muntert frem til livets dyst
gennem mulm og strålelyst.
Hil Jer vore skibe!
Flaget blaffer rødt og hvidt.
Her er Danmark, dit og mit,
med sin kølvandsstribе.
3. Hav og muld skal Dansken pløje.
Venner! Hvad vi fik for muld!
Bølgelandets runde høje
tavlet ud i grønt og guld.
Lærken klatrer fra sin seng
i den morgenvåde eng
ad sin jakobstige.
Men de lyse nætters skær
over stille bøgetrær
åbner himmerige.
4. Hør det! Husk det, alle Danske!
Klar og frodig er vor ånd.
Sproget slutter som en handske
om en fast og venlig hånd.
Værn med vid, hvad hélt er vort.
Sig kun sandhed, jævn og kort,
gladest ved det milde.
Danskens lov i strid og fred
være ret og billighed,
som kong Volmer vilde.
5. Vinterklart og sommerbroget,
morgenmuntert, skumringssvøbt,
ligefremt og latterkroget,
smilbestrålet, tåredøbt.
Det er Danmarks frie sprog,
uden tryk af fremmed åg
frejdigt Freja taler.
Eget brød til egen dug,
Danmarks hvede, Danmarks rug
Dybbøl mølle maler.
6. Om din frihed vil vi værne,
holde skjoldvagt om din fred,
ofre dig en moden kærne,
fra din jord i tusind led.
Indånd Nordens frie luft,
stilhed sød af blomsterduft,
blæst, som søen salter,
medens vi med trofast sind
sætter al vor gærning ind,
Danmark, på dit alter!

Helge Rode